

[Merete Bjørn Hanssen.]

bæres af de samme principper, der gælder her.

Problemerne opstår først, når vi fra det almene går til det konkrete og skal træffe beslutningerne om, hvordan vi vil føre vore mål ud i virkelighedens verden. At ministeren ønsker, at disse beslutninger skal hvile på en forudgående og en indgående debat, er forklaringen på det næsten gigantiske oplæg, han med sin betænkning har givet offentligheden og folketinget, som naturligvis ikke på et kvarter kan præstere entydige svar på samtlige ministerens udfordringer. Men jeg vil gerne takke, fordi vi har fået råmateriale, der kan bringe perspektiver og sammenhæng ind i vore afgørelser.

Til disse perspektiver hører, at kulturpolitikken ikke kun er et anliggende for kulturministeriet, at dens faktiske og ønskelige omfang derfor heller ikke begrænses hverken økonomisk eller lovgivningsmæssigt af ministerens område. Ministeren kan derfor næppe, hvis han vil fastholde sit prisværdige ønske om at skabe bredde i kulturdebatten, samtidig mene, at den politiske vilje til at give kulturelle aktiviteter en større plads alene måles på, hvilket omfang udgifterne til ministeriet for kulturelle anliggender har på statsbudgettet.

Der sker i disse år en sådan politisk prioritering af uddannelsespolitikken med et markant sigte mod derigennem at fremme samfundets fortsatte velstandsudvikling, at dette vel strengt taget er vor største samlede kulturpolitiske indsats. Herigennem skabes nogle højst nødvendige forudsætninger for at bevare og fremme en række af de anliggender, der hører under kulturministerens domæne.

Det er i debatten i dag en betydelig vanskelighed for os, at disse anliggender i stort omfang hører til den del af kulturlivet, der hedder kunst. Det er en vanskelighed, fordi vi alle ved og ønsker det fastslået, at kultur ikke er identisk med kunst, men dog hører uløseligt sammen dermed. Spørgsmålet er derfor, om vi ikke tjener os selv bedst ved at kalde tingene ved deres rette navn og vedkende os ansvaret over for en række kunstneriske anliggender, som sorterer under kulturministeren, samtidig med at vi vedkender os vort ansvar for en mangfoldighed af problemer sorterende også under andre

ministerier, som tilsammen tegner billedet af samfundets hele — for mig gerne — kulturelle udvikling.

Jeg må f. eks. mene, at det forureningsproblem, der gang på gang dukker op i ministerens betænkning nr. 517, er et virkeligt kulturelt problem, hvis frygtelige alvor kun yderligere understreges af de skadevirkninger, betænkningen nu kan påvise i vore arkiver, museer og samlinger. Det kan efter venstres opfattelse ikke være tilstrækkeligt her at sætte ind med en sporadisk politik, der har til formål at afbøde skadevirkninger, og så i øvrigt give op over for en løsning ved problemets rod. Det kan ikke være meningsfuldt at lægge planer for tiltalende fysiske rammer ved fredningsforanstaltninger, hvis forgiftning gør disse rammer utiltalende, eller at lægge planer for museers og samlingers fremtid, hvis forureningen får deres indhold til at smuldre.

Eksemplet nævnes, fordi det så tydeligt illustrerer, at en høj politisk prioritering af de kulturelle aktiviteter meget let kan ligge uden for kulturministerens område og budget, og det perspektiv synes jeg der er al mulig grund til at takke ministeren for at han bringer ind i debatten, også fordi jeg hermed kan understrege, at mit parti betragter forureningsproblemet som en opgave, vi stærkt ønsker løst.

Jeg føler videre, at det, jeg for lidt siden betegnede som vor måske største kulturpolitiske indsats, uddannelsespolitikken, i høj grad rejser krav om, at de kunstneriske uddannelser, der hører til ministerens område, bliver ligestillet i udviklingen med alle andre uddannelser. Dette være sagt for at understrege ministerens ord om bevillingsmæssige forsømmelser over for bestående institutioner.

Jeg havde håbet, at betænkning nr. 517 eller ministerens redegørelse over for tinget ville have givet os et tydeligere billede, end tilfældet er, af, hvad vi her har forsømt. Det kunne have været et konkret udgangspunkt for også at bringe en langsigtet prioriteringslinje i anvendelse på ministerens område i lighed med, hvad vi tilstræber på en række andre politiske områder. Det ville have givet os et bedre grundlag for at fastlægge de principper, vi ønsker fulgt. Lad det her være nok at sige, at ministerens udtryk om, at kunstens mål hviler